

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Ing. D.M., nar. ..., ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **05.08.2016 č.j. 1705/DS/16-4**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru právního, ze dne 15.3.2016, č.j. 1000597/2015/OP/VEMU-10, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), pro porušení § 18 odst.4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.800,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný mylně považoval odvolání za blíže neodůvodněné. Žalobce měl za to, že včas doplnil své odvolání, které mělo být zohledněno v žalobou napadeném rozhodnutí. Má za to, že žalobci nelze klást k tíži, že odvolací námitky zasílal toliko správnímu orgánu I. stupně, když jednal v souladu s výzvou tohoto správního orgánu. Správní orgán žalobcovy námitky předal žalovanému 8.8.2016, tedy zřejmě před vydáním napadeného rozhodnutí, které dle žalobce došlo ve 14:00 hod. a dle sdělení správního orgánu I. stupně z téhož dne, jež bylo žalobci doručeno opět v tento den v 10:56 hod., v tomto se uvádí, že doplnění odvolání bylo zasláno žalovanému. Z toho podle žalobce vyplývá, že k zaslání námitek žalobce žalovanému došlo ještě před dodáním tohoto sdělení do datové schránky zmocněnce žalobce. Žalobce poukázal na rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 29.10.2015 č.j. KÚJI 71798/2015, podle kterého obviněný nenese odpovědnost za nepohotovité předávání písemností v rámci vnitřní struktury úřadu a vzniklá časová prodleva nemůže být brána jeho neprospěch. Dále žalobce namítal, že navrhl provést důkaz návodem k obsluze, jímž by mělo být prokázáno, že v místě, kde je ustaveno měřicí vozidlo s rychloměrem, nesmí být 10 m před ním žádný objekt či překážka a správní orgán tento důkazní návrh odmítl s tím, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Toto je dle žalobce nevypořádání jeho námitek. Skutečnost, že před rychloměrem nebyl dostatečný prostor, nebyla jinak objasněna. Zásadní vadu rozhodnutí spatřuje žalobce i v tom, že správní orgán odůvodnil správnost měření magickou funkcí radaru, která má podle správního orgánu rozpoznat, kdy měření není správné, a celé měření zastavit. Takový závěr nemá oporu. Správní orgán veškeré námitky žalobce vypořádal tvrzením, že pokud by měření nebylo provedeno správně, fotografie by nevznikla, případně by na ní nebyl záměrný kříž. Toto nebylo dle žalobce prokázáno. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 6As 187/2014-62 ze dne 24.9.2014, podle něhož krajský soud pouze přejal tvrzení žalovaného, a to v situaci, kdy nelze jednoduše vyvrátit námitku, že snímek z měření je atypický, respektive nestandardní, vzhledem k pouze částečnému zachycení měřeného vozidla a registrační značky v pravé části snímku. Výhodisko, že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 29.12.2015 č.j. 75A 21/2014-42 konstatoval, že žalobci se podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na správních orgánech, aby je v dalším řízení potvrdily nebo vyvrátily, což neučinily. Závěry správního orgánu nemají oporu ve spise, neboť není zřejmé, z čeho dovodily, že měření bylo provedeno správně v případě nevyhovujících podmínek. Žalobce uváděl, že předložil shodná tvrzení jako v řízení posuzovaném Krajským soudem v Ústí nad Labem, proto neobstojí ani v projednávané věci. NSS rozsudkem kasační stížnost zmiňovanou kasační stížností žalovaného rozsudkem ze dne 11.5.2016 č.j. 1As 26/2016-33 zamítl. Dále žalobce namítal, že zařízení Ramer 7CCD nemá konstrukční předpoklady k měření za užití záměrného kříže. Proto s obrazovým výstupem muselo být manipulováno, neboť toto zařízení nepořizuje výstupy se záměrným křížem. Žalobce navrhl provést důkaz čtením návodu k obsluze, který má prokázat, že záměrný kříž není součástí obrazového výstupu z měření. Dále žalobce namítal, že reflexe může vzniknout, pokud v anténním svazku plus mínus -10% od osy antény se nachází překážka, jako stromy, vysoké křoví, tráva, zejména mokrá, stožáry, osvětlení, dopravní značky, informační tabule, svodidla. Pro měření rychlosti je vhodnější mít nižší dosah měření než větší. Při zbytečně velkých hodnotách mohou nastat v měření velkých

rychlostí sečtením rychlosti vozidla s rychlostí odrazu. Z návodu k obsluze rychloměru se udává, že nachází-li se v dosahu rychloměru překážka, tedy reflexní plocha, dochází k reflexi. Proto stačí obviněnému prokázat, že se v dosahu rychloměru nacházely reflexní plochy. Žalobce navrhl důkaz návodem k obsluze rychloměru, z něhož se podává, že v případě překážek v podobě reflexních ploch v dosahu měření dochází k reflexi. Žalobce také navrhl ohledání místa měření k prokázání, že byly v dosahu radaru, tedy při měření, ve vzdálenosti cca 60 m svodidla a vysoké stromy, tj. reflexní plochy. Dále žalobce navrhoval výslech zasahujících policistů za účelem zjištění, jak postupovali při nastavení radarového zařízení. Správní orgán podle žalobce nevypořádal tento návrh žalobce, neboť žalobce jasně vyjádřil pochybnost o správnosti postupu obsluhy rychloměru v souladu s návodem k obsluze. Podle žalobce rovněž z úředního spisu nevyplyvá, že měření provedl proškolený policista. Pokud tedy člen hlídky proškolen nebyl, a přesto tímto manipuloval, dopustil se nerespektování předpisů. Správní orgán nereflektoval rozlišování na nedbalost nevědomou a vědomou, když nekonstatoval, v jaké konkrétní míře žalobce přestupek spáchal, toto považuje žalobce za nepřezkoumatelné. Toto rovněž má vliv na výši uložené sankce. Pokud správní orgán nezjistil míru zavinění v podrobnostech vyžadovaných zákonem, nemohl ani zákonně vyměřit sankci v souladu s § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Žalobce namítá rovněž, že vozidlo vůbec neřídil, což správnímu orgánu nesdělil z důvodu obav o bezúhonnost své přítelkyně, která s ním jela ve vozidle. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, protože věděl, že jeho přítelkyně rychlost nepřekročila, a vždy bedlivě sleduje způsob jejího řízení. Výměra sankce není podle žalobce dostatečně odůvodněna, neboť nebyla zhodnocena veškerá povinná kritéria v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, konkrétně například pohnutka. Dále míra zavinění s tím, že pokud by šlo o nedbalost nevědomou, musela by být polehčující okolností. K tíži bylo žalobci přikládáno, že se měl stát přestupek v oblasti, kde jsou rodinné domy, což žalobce považuje v rozporu se zásadou dvojího přičítání, když podle § 2 písm. cc) silničního zákona, je-li obec definována jako zastavěné území, označené na začátku a na konci příslušnými dopravními značkami. Žalobce rovněž tvrdí, že má ve voze keramické brzdy jako nepokročilejší systém, a k tomuto navrhl prohledání jeho vozidla, zda je má tedy skutečně nainstalovány a dále provést vyšetřovací pokus za účelem prokázání, že brzdná dráha vozidla žalobce je i ve vyšších rychlostech nižší než bez tohoto systému v nižších rychlostech. Žalobce rovněž namítal, že nebyl ve výroku uveden bodový postih v rozporu s § 77 zákona o přestupcích.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce neuvedl důvody odvolání ani v dodatečně stanovené lhůtě 3 pracovních dnů, proto žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 89 odst. 2 správního řádu. Po marném uplynutí lhůty bylo odvolání spolu se spisem postoupeno dne 2.5.2016 žalovanému, o čemž byl žalobce vyrozuměn dne 29.4.2016. Žalovaný rozhodnutí vyhotovil dne 5.8.2016. Dne 4.8.2016 doplněné odvolání žalobce doručil na podatelnu správního orgánu prvostupňového. Dne 9.8.2016 bylo žalovanému doručeno doplnění odvolání, k němuž se žalovaný vyjádřil ve sdělení ze dne 31.8.2016, doručeném žalobci dne 9.9.2016. Žalobní námitky odpovídají námitkám v doplnění odvolání a nejsou dle žalovaného důvodné. Vzájemné postavení radaru a měřeného vozidla bylo dílem jedinečnosti okamžiku, který nelze zopakovat. Námitky žalobce vycházejí z pracovního normativu k radarovým rychloměrům a jsou vedeny snahou vyhnout se postihu za porušení zákonné povinnosti dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že měření rychlosti provádí státní orgán PČR, kterému byla zákonem svěřena pravomoc dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, a

tuto vykonává prostřednictvím příslušníků, kteří jsou k obsluze radaru proškoleni, tedy jsou osobami odborně způsobilými. Žalovanému, ani prvostupňovému správnímu orgánu nepřísluší zkoumat, zda a jak si policisté prohlubují své odborné znalosti. Výměna řidiče je v dané věci za hranicí reality. Rychlost vozidla byla měřena v obci Údolí na úrovni domu čp. 39 a likvidační stanoviště bylo u odbočky na obec Nadlesí. Dle veřejně přístupného internetového portálu www.mapy.cz je vzdálenost mezi těmito body cca 455 m a k jejímu překonání potřebuje vozidlo zhruba 1 min. Profil komunikace neumožňuje, aby se vozidlo ztratilo ze zorného pole policistů. Nadto je otázkou, proč by se měly osoby střídát ve vozidle, když dle žalobce k překročení rychlosti nedošlo. Dotazem u autorizovaného prodejce osobních vozidel zn. Audi žalovaný zjistil, že předmětné osobní vozidlo není z výroby vybaveno keramickými brzdami. Dále dotazem u prodejce těchto vozidel Car Point Karlovy Vary žalovaný zjistil, že systém keramických brzd je velmi nákladný. K brzdnému účinku těchto brzd žalovaný zjistil, že při rychlosti okolo 70 Km/h je rozdíl oproti klasickým brzdám takřka zanedbatelný. K výši sankce správní orgán zdůraznil nebezpečí překročení dovolené rychlosti zejména v oblastech s rodinnými domy. Obec Údolí se nachází v údolí říčky Stoky, které je hluboké a úzké, a rodinné domy jsou přimknuté těsně k pozemní komunikaci, která není vybavena chodníky. Začátek obce je cca 2,5 km před místem měření. I žalovaný vnímá překročení dovolené rychlosti na takovém místě jako velmi rizikové vůči ostatním účastníkům silničního provozu. Nadto dle evidenční karty řidiče se žalobce dopouští překračování dovolené rychlosti soustavně.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku, podle něhož dne 1.12.2015 v 11:45 hod. řídil žalobce osobní motorové vozidlo RZ... Audi A8 na silnici II. třídy č. 209 v obci Údolí u domu č.p. 39, kde je rychlostní limit 50 km/h a zde mu byla naměřena zařízením Ramer 7CCD rychlost 75 km/h před odečtením tolerance. Žalobce se odmítl vyjádřit se do oznámení přestupku i je podepsat ho. K tomuto je pořízen záznam o přestupku z radaru, kde je jako jediné vozidlo přesně uprostřed snímku na příjezdu se záměrným křížem zobrazeno vozidlo žalobce s čitelnou poznávací značkou, takřka v ideální poloze. K tomu je ověřovací list na silniční radarový rychloměr Ramer 7CCD vydaný 20.1.2015 s platností jeden rok. Podle úředního záznamu policisty J.N., z Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje 1.12.2015 žalobce jel ve vozidle sám a z místa likvidace přestupku je vidět na místo měření, tudíž po celou dobu od nahlášení kolegou B. až k příjezdu k tomuto policistovi, který prováděl silniční kontrolu, bylo vozidlo sledováno. Součástí spisu je i výpis z evidenční karty řidiče. Jednání v dané věci probíhalo za přítomnosti zmocněnce žalobce dne 3.2.2016.

Následně se zmocněnec písemně vyjádřil dne 17.2.2016, kdy uvedl, že měření bylo podle něho v rozporu s návodem k obsluze a nebylo zřejmé, zda bylo měřeno před domem č.p. 39 nebo č.p. 40.

Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uznal žalobce vinným z přestupku spáchaného z nedbalosti a v odůvodnění konstatoval, že vycházel z oznámení přestupku a z úředního záznamu specifikujícího spáchání přestupku před domem č.p. 39. Stejně toto vyplývá ze záznamu přestupku pořízeného z radaru, přičemž z úředního záznamu je zřejmé, že žalobce byl následně ztotožněn. Z ověřovacího listu je pak zřejmé, že silniční radar byl způsobilý k měření rychlosti. Na fotografii ze záznamu o přestupku je zachyceno celé vozidlo žalobce, což svědčí o správnosti měření rychlosti ve správné vzdálenosti. Dále je zřejmé, že

vozilo je označeno zaměřovacím černým křížem, což rovněž potvrzuje správnost měření rychlosti. Pokud by bylo vozidlo měřeno ze vzdálenosti kratší, nebylo by na snímku v přesném ohraničení křížem. Konstrukce rychloměru neumožňuje podle správnímu orgánu provést měření s chybně nastavenými parametry. Pokud by měření nebylo správné, nebyla by rychlost naměřena. Správní orgán proto návrh na čtení návodu k obsluze zamítl, neboť má za to, že zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a provádění důkazu by bylo nadbytečné. Dále byl zamítnut návrh na výslech obsluhy měřicího zařízení s tím, že není zřejmé, co by měl nový výslech vnést nového do řízení. Žalobce byl ztotožněn dle řidičského průkazu a občanského průkazu a k věci se odmítl vyjádřit. Ze spisu vyplývá, že měření radarem proběhlo na silnici II. třídy č. 209 u domu č.p. 39 v obci Údolí. Následné zastavení proběhlo na téže silnici v obci Údolí u odbočky na obec Nadlesí. Jde o rovný úsek, což vyplývá z fotografie na záznamu o přestupku. V úředním záznamu ze dne 1.12.2016 policista uvedl, že bylo na vozidlo z místa jeho změření do okamžiku zastavení vidět. Konkrétní pohotky nemohl správní orgán zjistit, jelikož se obviněný k jednání nedostavil. Skutečnost, že nedošlo k nevratným následkům, byla hodnocena jako mírně polehčující okolnost. Skutečnost, že se skutku, z něhož je žalobce obviněn, dopustil opakovaně, byla hodnocena jako přitěžující okolnost, když bylo současně zkonstatováno, že dle výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 21.12.2015 má obviněný za posledních 5 let 3 záznamy o přestupcích, všechny o překročení nejvyšší povolené rychlosti a dále mu byl v roce 2014 udělen na dobu 6 měsíců zákaz řízení všech motorových vozidel. Správní orgán I. stupně konstatoval, že brzdná dráha se při takové rychlosti nebezpečně prodlužuje, což obviněný nebral na vědomí. Vyšší rychlost v obci neumožňuje včas zareagovat na neočekávanou překážku na silnici. V místě spáchání přestupku jsou rodinné domy, a lze tedy říci, že společenská nebezpečnost jednání žalobce byla velká. Vzhledem k tomu byla uložena sankce ve výši 2.800,-Kč z možné pokuty 2.500,-Kč až 5.000,-Kč.

Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal blanketní odvolání, přičemž byl vyzván výzvou ze dne 19.4.2016, která zmocněnci žalobce byla doručena 22.4.2016, k doplnění odvolání a odstranění jeho vad ve třech pracovních dnech od doručení výzvy. Následně došlo k předání spisu žalovanému, o čemž byl ve sdělení ze dne 29.4.2016 informován žalobce. Doplnění odvolání je odesláno zmocněncem žalobce 4.8.2016 v 11:27 hod, ale správnímu orgánu I. stupně na e-podatelnu. Ze sdělení prvostupňového orgánu z 8.8.2016 vyplývá, že v tento den bylo doplněné odvolání postoupeno žalovanému.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že je na něm uveden datum 5.8.2016, ovšem rozhodující je razítko výpravny 8.8.2016, tj. tentýž den, kdy bylo žalovanému postoupeno doplněné odvolání. Proto v napadeném rozhodnutí se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami, pouze se zde uvádí, že žalobce své odvolání blíže neodůvodnil, tudíž žalovaný přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Na základě skutečnosti, kdy bylo napadené rozhodnutí posouzeno jako věcně správné a po zjištění, že nedošlo k procesnímu pochybení, které by zakládalo změnu či zrušení rozhodnutí, žalovaný zamítl odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Žalobce v žalobě především tvrdí, že žalovaný měl zohlednit jeho doplněné odvolání.

Z výše shrnutého obsahu správního spisu však nepochybně vyplývá, že žalobce doplnění odvolání podal po více než třech měsících od okamžiku, kdy k tomu byl vyzván, neboť výzva k doplnění odvolání mu byla doručena dne 22.4.2016 a současně byla žalobci stanovena lhůta tří dnů k doplnění odvolání. Žalobce nadto zaslal odvolání prvostupňovému správnímu orgánu, přestože byl vyrozuměn o předání spisu žalovanému k rozhodnutí o odvolání. Za této situace bylo do podatelny žalovaného doplněné odvolání doručeno právě v den, kdy již bylo vypraveno rozhodnutí o odvolání. Je z tohoto zřejmé, že se oprávněná osoba žalovaného nemusela dozvědět o doplněném odvolání před vyhotovením rozhodnutí., přestože prvostupňový orgán bezodkladně postoupil doplněné odvolání žalovanému. V postupu správních orgánů nelze shledat žádnou vadu řízení, neboť nebylo v možnostech odvolacího správního orgánu zohlednit doplněné odvolání. Naopak za zaslání doplněného odvolání s tak velkým časovým odstupem po stanovené lhůtě je plně odpovědný žalobce.

K tvrzení že, že měl být před soudem, event. i před správním orgánem čten návod k obsluze za účelem zjištění, že záměrný kříž nemá být součástí obrazového výstupu měření, soud uvádí, že toto tvrzení žalobce neopřel o žádné konkrétní ustanovení návrhu k obsluze, tudíž je tato námitka nevěrohodná a provádění celého návodu k obsluze za těchto okolností nadbytečné, a na základě toho tento důkaz soud neprovedl.

Soud rovněž pro nadbytečnost neprovedl důkaz návodem k obsluze, neboť neakceptoval tvrzení žalobce, že postačuje poukaz na možnost reflexních ploch (svodidla, vysoké stromy), aby bylo nutné neexistenci reflexních ploch prokazovat čtením návodu k obsluze. V daném případě je naopak snímek z radaru zcela standardní. Vozidlo je zachyceno přesně uprostřed snímku na příjezdu se záměrným křížem zaměřujícím místo přímo na přední části kapoty vozidla a s čitelnou poznávací značkou, takřka v ideální poloze a k tomu je přiřazena reálná rychlost. Za těchto okolností nevznikly žádné důvodné pochybnosti o správnosti měření ani o vzniku reflexe (která se projevuje právě nestandardní pozicí vozidla na snímku či nereálnou rychlostí), proto soud rovněž jako nadbytečné hodnotí návrhy na provedení dokazování výsledkem obsluhy radaru a návrhy žalobce na ohledání místa měření k prokázání, zda byly v dosahu radaru reflexní plochy. Fotografie nezachycuje žádné reflexní plochy, které by v tomto směru zpochybňovaly provedené měření, když právě fotografie byla zcela zaměřena na zachycené vozidlo a žádná nereálná rychlost v daném případě nebyla dosažena.

K tvrzení, že nebylo provedeno zjištění, zda měření provedl proškolený policista, soud konstatuje, že prokazování proškolení policistů v řízení o přestupku není zapotřebí, neboť policisté jsou k této činnosti, tj. k dohledu nad bezpečností silničního provozu, ze zákona oprávněni.

Soud neprovedl ani důkaz ohledáním vozidla žalobce za účelem zjištění přítomnosti keramických brzd na jeho vozidle, neboť současný stav vozidla není relevantní. Rozhodující je, že povinnost dodržovat stanovenou rychlost má jakékoliv vozidlo bez ohledu na druh jeho brzd. Tentýž důvod je důvodem pro neprovedení vyšetřovacího pokusu za účelem zjištění, zda brzdná dráha vozidla žalobce je nižší než u ostatních vozidel.

Je pravdou, že v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů absentuje posouzení

nedbalosti jako vědomé či nevědomé. Nicméně v samotném výroku o vině je konstatováno, že tedy byl spáchán přestupek z nedbalosti, což je v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 zákona o přestupcích.

Soud zkoumal, zda bližší neodůvodnění míry nedbalosti by mohlo mít vliv na nezákonnost výroku o trestu. Správní orgán I. stupně přihlédl při ukládání sankce k zákonným kritériím stanoveným v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Zejména bylo přihlédnuto k recidivnímu jednání žalobce a přitěžující okolností je i skutečnost, že bylo změřeno vozidlo překračující rychlost v místě, kde jsou rodinné domy. Nelze zohlednění této okolnosti jako přitěžující považovat za porušení zákazu dvojího přičítání téže skutečnosti, neboť znakem předmětné skutkové podstaty přestupku je překročení dovolené rychlosti v obci, tedy v úseku označeném dopravními značkami Začátek obce a Konec obce a ne všude v tomto úseku musí být rodinné domy.

Jako polehčující okolnost bylo zkonstatováno, že nedošlo k nevratným následkům v důsledku protiprávního jednání žalobce. Byla uložena sankce 300,-Kč nad spodní hranici zákonné sazby, tedy v podstatě při dolní hranici zákonné sazby, což je dle názoru soudu akceptovatelné a zákonné i bez zohlednění konkrétní míry nedbalosti, zejména s ohledem na recidivu žalobce. Správné je i konstatování, že nemohla být zhodnocena pohnutka, když se žalobce k jednání osobně nedostavil.

Za zcela nevěrohodné lze označit žalobcovo tvrzení uplatněné poprvé v žalobě, že řídila jeho přítelkyně. Závěr o nevěrohodnosti tohoto tvrzení soud opírá zejména o skutečnost, že pokud by bylo pravdivé, bylo by logické, aby žalobce takové zásadní tvrzení uplatnil již na místě přestupku. Žalobce naopak neuvedl tuto zásadní skutečnost po celou dobu správního řízení. Nadto tvrzení žalobce zcela odporuje úřednímu záznamu policisty, podle něhož žalobce byl ve vozidle sám. Evidentně jde o tedy za zcela účelové tvrzení s cílem dosáhnout zrušení napadeného rozhodnutí a následně zániku odpovědnosti za přestupek.

Okolnost, že ve výroku rozhodnutí není uveden bodový postih, nepředstavuje nezákonnost výroku, neboť bodový postih není ukládán v řízení o přestupku jako sankce, nýbrž vzniká ze zákona právní mocí rozhodnutí o přestupku a správní orgán odlišný od správního orgánu projednávajícího přestupek zaznamenává bodový postih jako administrativní opatření.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 14.12.2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: L. K.